

126.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 lutego 1928 r.

w sprawie opłaty stemplowej od pism, stwierdzających kupno nieruchomości przez instytucje, upoważnione do parcelacji.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustęp przedostatni art. 58 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) uzupełnia się następującym zdaniem drugim: „Takieże opłacie podlega pismo, stwierdzające kupno nieruchomości przez instytucję, upoważnioną do parcelacji, zawarte pod warunkami, które określi rozporządzenie”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Sładkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

127.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 lutego 1928 r.

w sprawie zmian w ustawie o rewizji likwidacji serwitutów pastwiskowych w dobrach b. Komory Cieszyńskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Art. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1921 r. w przedmiocie rewizji likwidacji serwitutów pastwiskowych w dobrach b. Komory arcyksiężęcej na Śląsku Cieszyńskim (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 373) otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynagrodzenie (ekwiwalent) za serwituty paszy szałasniczej, wydzielone na obszarze cieszyńskiej części województwa śląskiego na mocy ugód zawartych po dniu 31 grudnia 1852 r. w przedmiocie serwitutów, oraz na mocy orzeczeń Komisji Serwitutowych, wydanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5 lipca 1853 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 130) ulega rewizji na następujących obszarach leśnych (t. zw. szałasach):

A. w gminie katastralnej Wisła:

a) Skalnity i Uhlory, b) Smrekowiec, c) Mały Soszów oddział Kobyła, d) Koziniec, e) Zielony, f) Cinków, g) Czerny i Barania, h) Wielki Soszów, i) Mały Soszów, j) Mały Stożek, k) Wielka Czantorja II część, l) Wielki Stożek;

B. w gminie katastralnej Brenna:

a) Stary Groń, b) Grabowa, c) Skalka, d) Równica, e) Stołówka, f) Cisowa, g) Kotarz, h) Orłowa, i) Węgierski, j) Malinka;

C. w gminie katastralnej Ustroń:

a) Mała Czantorja, b) Równica oddział Beskid, c) Orłowa i oddział Wyrch Jastrzębi, d) Wielka Czantorja I część;

D. w gminie katastralnej Istebna:

a) Wielka Skalka, b) Dupny;

E. w gminie katastralnej Koniaków:
Rzawka”.

Art. 2. Art. 2. powołanej ustawy z dnia 21 czerwca 1921 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„1) Zadaniem rewizji wynagrodzenia (ekwiwalentu) za serwituty paszy szałasniczej na obszarach, oznaczonych w art. 1, jest ustalenie dodatkowego wynagrodzenia w gotowiznie na koszt majątków nieruchomości dawniej serwitutami obciążonych, czyli należących do tak zwanej Komory Cieszyńskiej, i przyznanie tego wynagrodzenia gospodarstwom rolnym, położonym na obszarze wymienionych gmin, które bądź w obecnym składzie i kształcie, bądź też w kształcie, jaki miały w r. 1852 przed podziałem na obecnie istniejące części, uczestniczyły w wynagrodzeniu (ekwiwalencie) za serwituty pastwiskowe.

2) Wynagrodzenie dodatkowe należy ustalić według następujących zasad:

a) dodatkowe wynagrodzenie wynosić ma 50% wartości pieniężnej wynagrodzenia (ekwiwalentu) wydzielonego pierwotnie dla poszczególnych uprawionych gospodarstw włościńskich z poszczególnego szałasu — za zniesienie serwitutu pastwiskowego na zasadzie przepisów powołanego cesarskiego patentu z roku 1853;

b) wartość pierwotnego wynagrodzenia (ekwiwalentu) ustala się w wysokości, obliczonej przez b. austriackie Komisje regulacji serwitutów we florenach austriackich; sumę kapitałową we florenach austriackich przerachowuje się na złote w danym przypadku według stosunku 1 floren austriacki = 6 złotych;

c) obowiązek zapłaty dodatkowego wynagrodzenia ciąży na majątkach nieruchomości dawniej

serwitutem obciążonych; wypłata nastąpić winna do rąk zrzeczenia spółek szafaśniczych, utworzonych z posiadaczy uprawnionych gospodarstw rolnych, których organizację ustali ustawa Sejmu Śląskiego;

d) w wyjątkowych przypadkach, a w szczególności, gdy to jest konieczne ze względu na racjonalną naprawę ustroju rolnego tak uprawnionych, jak i obciążonych gospodarstw, lub gdy uprawnione gospodarstwa z poszczególnego szafasu będą w drodze zamiany gruntów przeniesione na grunty, położone w nizinie — na zgodny wniosek obu stron dodatkowe wynagrodzenie może być przydzielone w naturze, w gruntach ornych lub w pastwiskach. Obszar przydzielonych gruntów ma być obliczany wedle ich wartości obecnej i wedle wysokości dodatkowego wynagrodzenia, ustalonego według powyższych zasad; przydział w naturze może nastąpić tylko jednorazowo na wszystkie uprawnione gospodarstwa z całego szafasu.

3) W przypadkach, w których wartość pierwotnego wynagrodzenia (p. b. cz. 2) nie była obliczana przez b. austriackie Komisje regulacji serwitutów lub też akt obliczenia wysokości zaginał, wartość tę we florenach austriackich ustali Serwitutowa Komisja Rewizyjna przez analogię w takiej wysokości i na tych samych zasadach, jaką ustalono dla innych wynagrodzeń, wydzielonych innym szafasom o tej samej lub zbliżonej strukturze i jakości gleby."

Art. 3. Art. 3 powołanej ustawy z dnia 21 czerwca 1921 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„1) Wynagrodzenie dodatkowe będzie współwłasnością uprawnionych szafaśników, czyli obecnych właścicieli gospodarstw lub części gospodarstw, które uczestniczyły w pierwotnych wynagrodzeniach za serwituty, a to w takich częściach, w jakich pierwotne ich udziały w wynagrodzeniu (ekwiwalencie) były wpisane w księgach hipotecznych, względnie w odpowiednich częściach, o ile pierwotne gospodarstwa uprawnione uległy podziałowi. Udziały współwłasności dodatkowego wynagrodzenia będą przez czas trwania współwłasności nieoddzielną przynależnością gospodarstw, którym je przydzielono. Zniesienie tej współwłasności nastąpić może jedynie za zezwoleniem właściwej władzy administracyjnej.

2) Zarząd współwłasnych kapitałów, powstałych z dodatkowych wynagrodzeń, sprawować będzie zrzeczenie spółek szafaśniczych. Przeznaczeniem tego kapitału jest polepszenie wspólnych pastwisk górskich, podniesienie hodowli owiec i bydła oraz poziomu gospodarstw szafaśniczych.

3) Dodatkowe wynagrodzenie, przydzielone w gruntach, położonych w nizinach, nie podlega przepisom cz. 1 i 2 — i przydzielone będzie poszczególnym gospodarstwom bezpośrednio."

Art. 4. Drugi ustęp art. 4 powołanej ustawy z dnia 21 czerwca 1921 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Na wniosek przewodniczącego Komisji, sąd zanotuje wdrożenie postępowania na kartach A wykazów hipotecznych, obejmujących grunty, uprawnione do dodatkowego wynagrodzenia, z tym skutkiem, że zmiany własności, powstałe po dniu adnotacji, pozostają bez wpływu na bieg postępowania, pro-

wadzonego wedle niniejszej ustawy, a bez uszczerbku dla ważności aktów, powodujących te zmiany".

Zamieszczone w ustępie pierwszym art. 4 wyrazy: „Głównego Urzędu Ziemskiego" zastępuje się wyrazami: „Ministra Reform Rolnych", zaś wyraz: „ekwiwalent" wyrazem: „dodatkowe wynagrodzenie" zamieszczone zaś w art. 6 wyrazy: „Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego" zastępuje się wyrazami: „Ministrowi Reform Rolnych".

Art. 5. Ugodom, zawartym po dniu 31 grudnia 1852 r. w przedmiocie serwitutów, tudzież orzeczeniom Komisji serwitutowych, wydanym w toku postępowania, wdrożonego na podstawie patentu cesarskiego z dnia 5 lipca 1853 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 130) przywraca się w całej rozciągłości moc prawną, uchyloną przepisem art. 1 powołanej ustawy z dnia 21 czerwca 1921 r. w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 6. Na wniosek okręgowych urzędów ziemskich właściwe sądy przeprowadzą wpisy prawa własności nieruchomości, stanowiących dodatkowe wynagrodzenie wedle treści orzeczeń Komisji, wpisując wedle treści tegoż orzeczenia w wykazie hipotecznym, obejmującym tę nieruchomość, adnotację o jej niepodzielności.

Art. 7. Tryb postępowania Komisji, ważność i skutki wyników dotychczasowego postępowania oraz postępowanie innych władz, które winny współdziałać z Komisją, określi rozporządzenie Ministrów: Reform Rolnych, Sprawiedliwości i Rolnictwa.

Art. 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztcwicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*